

Les dones de tot el món, i particularment a Espanya, ens van donar ahir una lliçó històrica que mai no hauríem d'oblidar. Una jornada carregada de simbolisme, però molt més que simbòlica. Una jornada de reivindicació i de lluita per una qüestió tan bàsica com la igualtat fent ús de les armes més poderoses que tenim: la força del treball i la dignitat. Més enllà de l'èxit de la convocatòria, que a Vila-real s'ha vist reflectit en una plaça Major plena de gent, molts d'ells joves, gràcies a l'organització del Grup de Dones de Vila-real i la implicació de l'IES Broch i Llop, la convocatòria, amb la qual no només em solidaritze sinó que he secundat personalment, ja havia assolit importants objectius abans de celebrar-se. Posant sobre la taula una realitat contra la que hem de lluitar dia a dia: que la meitat de la població segueix patint una desigualtat estructural que es reflecteix en tots i cadascun dels àmbits de la vida: la bretxa salarial, les violències masclistes, la desigual distribució de les responsabilitats en la cura de la família i la llar, els esquemes patriarcals que, encara hui, dominen les relacions culturals i socials, el sostre de cristall que impedeix les dones l'ascens professional en termes d'igualtat amb els de l'altra meitat de la població, els homes.

La història dels drets laborals i socials, de les llibertats i de la democràcia mateixa, està escrita sobre lluites i victòries contra les injustícies. I la desigualtat de gènere és una de les més flagrants, si no la que més. En aquesta història de conquesta de drets dels treballadors i treballadores, el paper dels sindicats ha estat fonamental i ho seguirà sent, com va quedar demostrat en la jornada d'ahir. A pesar de tots els avanços, la major conscienciació social, els esforços d'una educació en valors, les mesures positives i les reivindicacions constants, la lluita encara serà llarga i dura. Les dades són clares: l'atur ataca més les dones; el 75% dels contractes a temps parcial són per a elles; cobren una mitjana d'un 13% menys que els homes; només ocupen el 28% de càrrecs en l'Administració i un 19% de les alcaldies; en els llocs de presa de decisions, consells d'administració, rectorats, la presència de dones és testimonial... Una llista molt llarga que té en la violència masclista el seu reflex més cruel.

Aquest 8 de març, Dia Internacional de la Dona, ha de passar a la història no com a una exemple de mobilització, que també, sinó com punt d'inflexió. Un abans i un després perquè tota la ciutadania, elles i nosaltres, prenguem consciència que som la meitat d'un tot, amb els mateixos drets, deures, responsabilitats i aspiracions. Que la jornada d'ahir servisca per sacsejar consciències, per impulsar noves mesures que prenguen el testimoni de les lleis d'igualtat que, en els anys de Govern de Zapatero, ens van convertir en referent internacional; que no ens quedem mai en la contemplació del que s'ha aconseguit i treballem per seguir avançant, perquè la victòria final serà de totes i tots o no serà. Perquè si la meitat de la població para, el món s'atura.